

PHILIP REEVE

ZASLEPENÉ VOJSKÁ

Zaslepené vojská

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve

Zaslepené vojská – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PHILIP REEVE

ZASLEPENÉ VOJSKÁ

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COO
BOO

Text copyright © Philip Reeve, 2006
Cover illustration © Ian McQue, 2018
Cover illustration reproduced by permission of Scholastic Ltd
Translation © Jozef Klinga, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1794-6
ISBN e-knihy 978-80-566-1847-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1848-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1846-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

*Pre Sarah
(ako vždy),*

*pre Kirsty a Holly
(samozrejme)*

*a pre Sama, Toma a Edwarda
(jedného dňa).*

*Ach, láska. Zostaňme verní,
ty mne a ja tebe! Ved' svet náš, zdá sa,
nám pri nobách leží sťa snová spása,
taký mnohoraký, taký nový, taký nádherný,
a pritom nepozná radosť, lásku ani lúč slnečný,
ani istotu, ani pokoj, ani liek, čo bolesť mierni,
a my dvaja tu stojíme ako na potemnelej pláni
zmietaní zmäteným nárekom boja a bezmoci,
tam, kde sa zaslepené vojská kántria za noci.*

Matthew Arnold, *Doverská pláž*

TIGRIE KOMÁRE NAD ZAGWOU

Theo putoval už od východu slnka. Najprv po strmých cestách, chodníkoch a cestičkách, ktoré vyšliapali ovce, potom po horských svahoch pokrytých posúvajúcimi sa kameňmi a nakoniec sa vyštveral na holú strán, kde sa pridržal puklín a dier medzi modrými tieňmi. Keď vyliezol na vrchol hory, slnko už mal vysoko nad hlavou. Doprial si prestávku, aby lapil dych a napil sa vody. Vôkol neho sa chveli pohoria za závojmi teplého vzduchu, ktorý sálal z rozpálených skál.

Opatrne sa posúval centimeter po centimetri až k úzkemu výčnelku, ktorý vytrčal z vrcholu hory. Vľavo aj vpravo sa rútili holé útesy tisíce metrov do mora špicatých skál, stromov a rozpenených bielych potokov. Zo skaly sa uvoľnil jeden kameň a padal – nekonečne dlho, akoby nikdy nemal dopadnúť. V diaľke pred sebou Theo nevidel nič, iba holé nebo. Vystrel sa, zhlboka sa nadýchol, prebehol pár posledných metrov skaly a vrhol sa z okraja.

Padal a padal, rútil sa dolu, okolo sa mihali hory a nebo a opäť hory a nebo. Ozvena jeho prvého výkriku sa odrážala v tichu a potom už nepočul nič okrem svojho rozbúšeného srdca a svišťania vetra okolo uší. Vietor si ho prehádzoval ako loptičku na dlani, a keď sa Theo vynoril z tieňa útesu v slnečnom svetle, zazrel pod sebou – ďaleko pod sebou – svoj domov, statické mesto Zagwa. Od-

tiaľto zhora vyzerali medené kupoly a pomalované steny domov ako hračky. Vzducholode, ktoré vyletovali a vracali sa do prístaviska, vyzerali ako okvetné lupene unášané vetrom a rieka pod nimi sa kľukatila hlboko na dne rokliny ako strieborná stuha.

Theo láskyplne nasával pohľady, dokým ich nezakryl horský masív. Bývali časy, keď veril, že do Zagwy sa už nikdy nevráti. Vo vojenskom tábore Zelenej búrky mu vštepovali, že láska k domovu a rodine je luxus, aký si mladý vojak nesmie dovoliť – niečo, na čo musí zabudnúť, ak chce zohrať svoju rolu vo vojne o svet, ktorý sa má opäť zazeleniť. Neskôr, v zajatí otrokára na palube plťového letoviska Brighton, opäť sníval o domove. Nemyslel si však, že by ho jeho rodina po návrate privítala s otvorenou náručou. Predsa len, boli to staromódni antimobilisti, a keď zatvoril oči, živo si predstavoval, ako mu na prahu domova vyčítajú, že je navždy vyvrheľom, lebo sa pridala k Zelenej búrke a zradil všetko, čo je jeho rodine sväté. A napriek tomu všetkému bol teraz tu, vysoko nad africkými kopcami a údoliami. Spomienky na mesiace prežité na severe sa mu teraz zdali neskutočné, akoby patrili niekomu inému.

Kým padal, napadlo mu, že za všetko vďačí Wren. Wren, tomu nezvyčajnému, odvážnemu dievčaťu so zmyslom pre humor, ktoré spoznal v Brightone medzi otrokmi spoločného pána. „Vráť sa k mame a otcovi,“ radila mu, keď spolu ušli. „Stále ťa ľúbia a privítajú ťa s otvorenou náručou, na to dám krk.“ A mala pravdu.

Naľavo od Thea preletel vyľakaný vták a pripomenul mu, že sa nachádza vo vzduchu nad morom nepriateľsky vyzerajúcich skál a závratnou rýchlosťou sa rúti k ich ostrým špičkám. Potiahol za motúz a roztiahol veľkého

šarkana, ktorého mal pripevneného remeňmi k chrbtu. Víťazoslávne zvýskol, keď sa vzduch zaprel do plachty, šarkan sa mykol nahor a Theo rýchly pád sa lusknutím prsta premenil na ladné plachtenie. Rev vetra zamrel a nahradili ho jemnejšie zvuky: šepot širokých panelov hodvábu pieskovej farby, vrzganie povrazov a bambusovej výstuže.

Keď bol Theo mladší, často chodieval so svojim šarkanom sem hore a smelo pokúšal osud na vzdušných prúdoch a termikách. Robilo to veľa Zagwančanov. Odkedy sa pred pol rokom vrátil zo severu, so závisťou v očiach občas sledoval farebné siluety nad mestom na pozadí hôr, ale neodvažoval sa k nim pridať. Mal pocit, že sa na severe veľmi zmenil. Cítil sa starší než jeho rovesníci, a napriek tomu sa ich hanbil. Hanbil sa za všetko, čím bol mimo domova: pilotom dvojjažky, zajatcom a otrokom. Lenže dnes ráno boli všetci oblační jazdci v citadele, aby sa na vlastné oči pozreli na cudzincov. A keďže Theo vedel, že bude mať celé nebo nad mestom len pre seba, vyskočil z postele s nesmiernou túžbou konečne si zalietieť.

Plachtil vo vetre sťa sokol a sledoval, ako sa jeho tieň kĺže po slnkom zaliatych oporných pilieroch hory. Skutočné sokoly, ktoré leteli pod ním, si ho všimli, až keď popri nich presvišťal, a s prekvapeným a pobúreným škrekotom sa pratali z cesty tomuto štíhlemu mladému černochovi s čudnými tuhými krídlami, ktorý sa im votrel do ich života.

Theo zakrúžil a želal si, aby ho Wren videla. Lenže Wren bola veľmi ďaleko, cestovala v otcovej vzducholodi po Vtáčích cestách. Po tom, ako utiekli zo Siedmeho neba, poletujúceho paláca primátora Brightonu, a pristáli na palube mobilného mesta Kom Ombo, pomohla

Wren Theovi nalodiť sa na nákladnú vzducholod'. Kým sa vzducholod' v prístavisku pripravovala na odlet, rozlúčili sa a Theo ju pobožkal. A hoci Theo už predtým bozkával iné dievčatá – a niektoré boli oveľa krajšie než Wren –, tento bozk mu utkvel v pamäti. Spomienka naň sa mu nečakane vracala vo chvíľach ako táto. Keď ju pobožkal, vytratil sa z nej všetok smiech, sarkazmus a irónia. Zvážnela, roztriasla sa a stíchla, akoby sa z celej sily započúvala do niečoho, čo malo jeho ušiam zostať skryté. V tej chvíli jej chcel vyznať lásku a navrhnúť jej, aby odletela s ním – lenže Wren si robila veľké starosti o svojho otca, ktorý trpel akýmisi záchvatmi, a strašne sa hnevala na svoju matku, ktorá oboch opustila a spadla aj so Siedmym nebom do púšte, takže Theo mal pociť, že sa to jednoducho nehodí. V poslednej spomienke na Wren si vybavoval, ako sa obzrela, keď sa jeho vzducholod' vzniesla k nebu, ako mu máva a scvrkáva sa, až mu úplne zmizla z očí.

Pol roka! Prešlo už pol roka... Bol najvyšší čas, aby na ňu prestal myslieť.

A tak na chvíľu nemyslel vôbec na nič, len sa kĺzal so šarkanom a plachtil na samopašnom vetre, poletoval západne od hory nad Zagwou – zelenej hory, nad ktorou prúdili dlhé hmlové hady z klenby oblačného lesa.

Pol roka. Svet sa za ten krátky čas stihol veľmi zmeniť. Náhle, roztrasené zmeny, ako uvoľnenie nahromadeného tlaku pod tektonickými doskami, ktoré sa celé roky vojny medzi Zelenou búrkou a mobilistami posúvali a treli o seba. Stopárka Fangová tam už nebola, to bola najdôležitejšia zmena. V Nefritovej pagode teraz sedel nový vodca. Generál Naga, ktorý mal povest' krutého muža. Jeho prvým činom na pozícii vodcu bolo zatlače-

nie *Traktionstadtgesellschaftu*, zoskupenia germánskych obrnených mobilných miest, až k Hrdzavej mokrine a roztrieštenie slovanských miest, ktoré celé roky ohloďovali severnú hranicu územia Búrky. Lenže potom, na počudovanie celého sveta, odvolal generál svoju vzdušnú flotilu a vyhlásil dočasné prímerie. Z krajín Zelenej búrky sa začali ozývať hlasy o tom, že generál udelil amnes-tie politickým väzňom a zrušil hneď niekoľko prísnych zákonov svojich predchodcov. Dokonca sa povrávalo, že Naga hodlá úplne rozpustiť Búrku a vzkriesiť bývalú Anti-mobilistickú ligu. A teraz vyslal do Zagwy delegáciu, ktor-á mala viesť mierové rozhovory s kráľovnou a radcami – delegáciu na čele so svojou manželkou, Lady Nagou.

Práve kvôli návšteve delegácie v Zagwe vyliezol Theo pred svitaním z postele a aj so svojím starým šarkanom sa vyšplhal na vysoké končiare nad mestom. Rozhovory sa mali začať práve dnes a jeho otec s mamou aj sestrami už odišli do citadely, aby skúsili aspoň letmo zazrieť cudzincov. Zmocnilo sa ich vzrušenie a nádej. Zagwa sa odštiepila od Antimobilistickej ligy, keď sa moci chopila Zelená búrka, lebo jej kráľovnú pobúrila doktrína totálnej vojny a vojská oživených mŕtvol. Ale teraz (ako sa do-počul Theov otec) navrhuje generál Naga uzatvoriť formálny mier s barbarskými mestami a dokonca sa zdalo, že je pripravený rozobrať Stopárov Zelenej búrky. Keby to naozaj urobil, Zagwa a ostatné africké statické mestá by sa možno opäť pridali k obrane zelených plôch sveta. Theov otec neochvejne trval na tom, aby sa jeho žena i deti zúčastnili tejto udalosti, ktorá sa nepochybne zapíše do dejín, a pravdupovediac chcel na vlastné oči za-zrieť Lady Nagu, o ktorej sa preslýchalo, že je mladučká a krásna ako obrázok.

Lenže Theo už videl dosť, aby vedel, čoho je Zelená búrka schopná, a neveril žiadnemu zo slov, ktoré z úst vypustil Naga či jeho vyslanci. Preto si poletoval nad mestom a plachtil vzduchom zaliaty zlatým africkým slnkom, kým sa celá jeho rodina nahrnula do záhrad okolo citadely, a myslel na Wren.

A potom pod sebou zaregistroval pohyb tam, kde by sa nič hýbať nemalo – nič okrem vtákov –, a to, čo uvidel, bolo na vtákov priveľké. Siluety sa vynárali z bielej hmly nad lesom oblakov. Dve drobné vzducholode s gondolami pomalovanými žltými a čiernymi pruhmi, takže zhora vyzerali ako čmeliaky. Ich malé gondoly a aerodynamické kryty motorov Theo okamžite spoznal, keďže sa počas výcviku v Zelenej búrke musel naučiť naspamäť modely a nátery všetkých nepriateľských vzducholodí. Boli to cosgrovské tigrie komáre, ktoré využívali mestá *Traktionstadtgesellschaftu* ako bojové bombardéry.

Čo však robia tu? Theo jakživ nepočul, že by *Traktionstadt*y vysielali vzducholode do Afriky a už tobôž nie tak ďaleko na juh, kde ležala Zagwa.

Vtom pochopil: *Prilákali ich klebety*. Rakety, ktoré sa v držiakoch pod gondolami zablysli ako vytasené čepele dýk, sa zakrátko znesú na kupolu citadely, v ktorej sa nachádza Nagova manželka. Kde sa nachádza i kráľovná Zagwy. Kde je aj Theova rodina.

Musí ich zastaviť.

Zvláštne, s akým pokojom sa mu tieto myšlienky preháňali hlavou. Ešte pred chvíľou si vychutnával ticho, kúpал sa v hrejivých slnečných lúčoch, nasával do pľúc svieži horský vzduch, a teraz pravdepodobne zomrie – i tak sa mu všetko zdalo prirodzené, akoby to patrilo k dnešnému ránu rovnako ako vietor a slnko. Naklonil

jeden roh šarkana a klesol k druhému tigriemu komárovi. Piloti si ho zatiaľ nevšimli. Tigrie komáre boli dvoj-pilotné stroje a Theo pochyboval, že by sa obaja piloti mali na pozore pred hrozbou zhora. Šarkan ho niesol čoraz bližšie, až nakoniec videl, ako sa z krytu motora od-lupuje náter. Veľké kormidlovacie lopatky zdobí symbol *Traktionstadtgesellschaftu*: zaťatá päšť v oceľovej rukavi-ci, ktorá trčí z ozubeného kolesa. Theo sa pristihol pri tom, ako takmer obdivuje drzosť týchto pilotov, ktorí vo svojich nezameniteľných a nezamaskovaných vzducho-lodiach zaleteli tak hlboko do územia antimobilistov.

Zaklonil horný roh šarkana a zostal visieť vo vzduchu, presne ako sa to naučil v detstve, keď so svojimi spolu-žiakmi plachtil na termikách nad jazerom Liemba. Ten-toraz však nepristál na pokojnej vodnej hladine, ale na tvrdom, oblom plášti vzducholode. Zdalo sa mu, že do-padol príliš hlučne, ale povedal si, že piloti v gondole cez rev veľkých motorov aj tak nič nepočujú. Vymanil sa z popruhov svojho šarkana a pokúsil sa ho zastrčiť pod laná napnuté na povrchu pláštá, ale vietor sa zaprel do jedného rohu a Theo ho musel pustiť, aby ho šarkan nestr-hol so sebou. Zubami-nechtami sa držal lán a bezmocne sledoval, ako mu poryv vetra odniesol šarkana z kormy.

Theo prišiel o svoju jedinú únikovú cestu, ale kým by nad tým stihol dlhšie rozmýšľať, otvoril sa vedľa neho prielez, vynorila sa z neho hlava v koženej helme a vy-treštila na mládenca oči za dymovými sklami leteckých okuliarov. Theo sa vrhol dopredu, schmatol pilota a obaja spadli cez otvor, kotúľali sa po krátkych schodoch a nako-niec tvrdo dopadli na kovový mostík medzi dvoma ply-novými komorami vzducholode. Theo sa pozviechal, ale pilot zostal nehybne ležať v bezvedomí. Nebol to muž,

ale žena, a Theo ju podľa výzoru odhadoval na Thajčanku či Laosanku. Theo jakživ nepočul, že by ľudia z východu bojovali za *Traktionstadt*. A napriek tomu pred ním teraz jedna z nich leží v jednej z ich vzducholodí, odetá v ich nezameniteľnej uniforme a jej spoločník nadvádza raketami vyzbrojený stroj priamo k Zagwe.

Bola to záhada, ale Theo nemal čas lúštiť ju. Zapchal letkyňi ústa svojou šatkou, strhol jej z opaska nôž a odrezal siahu lana zo siete okolo plynových vakov, ktorým jej pripútal zápästia k zábradliu kovového mostíka. Kým súkal posledný uzol, prebrala sa, začala sa vrtieť a prebodla ho pohľadom spoza puknutých sklíčok okuliarov.

Nechal ju zvíjať sa na zemi a ponáhlal sa po mostíku k rebríku. Zliezol po ňom do tieňa plynových vakov. Rev motorov okolo neho burácal a vytesnil všetky tlmené nádvky, čo sa ozývali zhora. Keď zoskočil do gondoly, oslepilo ho ostré svetlo spoza okien. Zažmurkal a uvidel pilota, ktorý stál pri palubnej doske chrbtom k Theovi.

„Čo to bolo?“ spýtal sa muž v aersperante. (Aersperanto? Bol to síce spoločný jazyk používaný v oblakoch, ale Theo si myslel, že v *Traktionstadtoch* sa hovorí po nemcky...)

„Vták?“ spýtal sa pilot, urobil niečo na palubnej doske a otočil sa. Ďalšia tvár z východu. Theo ho pritlačil k bočnej stene a priložil mu na krk nôž.

Vonku sa spoza horského výbežku vynorilo kráľovské mesto. Posádka tigrieho komára letiaceho popredu, ktorá netušila, čo sa deje na palube jej sesterskej vzducholode, naklonila kormidlovacie lopatky a začala krúžiť k citadele.

Theo vtlačil pilota do kresla a načiahol sa za gombíkmi a páčkami na vysielacke. Bola navlas rovnaká ako prí-

stroj, ktorý používal na palube dvojnažky, keď slúžil v Zelenej búrke. Zreval do mikrofónu: „Zagwa! Zagwa! Útočia na vás dve vzducholode!“ Vzápätí chvatne dodal: „Som v tej zadnej!“ lebo k oblohe vyleteli strely protileteckej obrany, vybuchovali všade vôkol neho a šrapnely rachotili po trupe obrnenej gondoly a pršali na okenné sklá.

Pilot využil príležitosť a skúsil sa brániť – vyskočil z kresla a vrazil Theovi hlavou do brucha ako nasrdený býk. Theovi vypadol mikrofón z ruky a pilot mu vytrhol nôž. Vzápätí vytryskla krv, Theo sklopil zrak a zisťoval, že patrí jemu. Pilot ho opäť bodol a mládenec zreval od strachu a bolesti. Pokúsil sa vyraziť pilotovi čepel'. Cívil na zúrivú, zvrátenú tvár svojho protivníka a ani si nevšimol, že vzducholod', ktorá letela popredu, zmizla v červeno-žltých ohnivých jazykoch. Tlaková vlna ho zastihla nepripraveného, roztrieštila všetky okná gondoly naraz. Trosky vrážali do trupu a roztriasli celú vzducholod'. Odtrhnutá čepel' vrtule prešla gondolou ako horúci nôž maslom. Pilota vytrhol podtlak z obrovskej trhliny na mieste, kde bola ešte pred chvíľou bočná stena, a Theo si všimol iba jeho vytreštené oči, ktoré tomu nemohli uveriť.

Theo sa dotackal k vysielacke a schmatol rozhoďaný mikrofón na kábli. Netušil, či ešte funguje, ale aj tak doňho reval, až kým sa mu hlava nezatočila od vyčerpania, strachu a straty krvi. Posledné, čo počul, kým sa zviesol na dlážku, boli hlasy, čo mu oznamovali, že pomoc už je na ceste. Z citadely stúpali dva stĺpy dymu. Nad nimi sa zagwanské letecké jednotky šplhali k zlatému nebu ako modré vážky.

SRDCOVÉ ZÁLEŽITOSTI

Wren Natsworthyová
VZDL Jenny Haniverová
Peripatéciapolis
24. apríl 1026 M. E.

Milý Theo,

dúfam, že Ťa život v Zagwe neubíja. Ak áno, hádam Ti deň spestria tieto riadky. Napadlo mi, že si sadnem a napíšem Ti list, ako sa patrí, aby som Ti porozprávala, čo porábam. Ani sa mi nechce veriť, že už je to tak dávno... Akoby to bolo len včera – Brighton, Siedme nebo, mama...

Krátko po Tvojom odchode do Zagwy od nás odišiel aj profesor Pennyroyal. Má priateľov na palube ďalších miest a zostane u niektorých z nich – či skôr ich bude vyciciavať ako kliešť, lebo z vraku Siedmeho neba si nič nezobral, iba oblečenie, ale to bolo príliš extravagantné na to, aby zaň niečo dostal na tržnici v Kom Ombe. Takmer mi ho bolo ľúto. Napokon, pomohol nám dostať sa až do Kom Omby a potom tamojším lekárom píliť uši, dokým sa nakoniec nepostarali o ocka zadarmo. Myslím si však, že bude v poriadku (Pennyroyal, nie ocko). Prezradil mi,

že chystá novú knihu, tentoraz o boji v Brightone a nad ním. Slúbil mi, že si nebude vymýšľať, najmä o Tebe a o mne, no podľa mňa ide len o ďalší z jeho sľubov, čo mu vyfučia z hlavy, len čo si sadne k písaciemu stroju.

Aj ocko je v poriadku. Lekári v Kom Ombe mu predpísali akési zelené tabletky, ktoré mu zmierňujú bolesť, a od tej príšernej noci v Siedmom nebi nemal ani jeden záchvat. Tak nejako sa mi ale zdá strašne starý a strašne smutný. Kvôli mame, ako inak. Fakticky ju ľúbil aj napriek jej povahe. Keď je bez nej a ani len nevie, či je živá alebo mŕtva, nesmierne sa znepokojuje, hoci sa snaží byť statočný.

Dúfala som, že len čo sa bude cítiť lepšie, bude ma chcieť odvieť rovno domov do Anchoraga vo Vinlande, ale ani to nespomenul. A tak cestujeme po Vtáčích cestách, už sme videli pekný kus sveta a sem-tam obchodujeme – väčšinou so starožitnosťami a Startechom, ale sú to samé neškodné veci, nie ako tá hnusná Plechová kniha! Darí sa nám celkom dobre, dosť na to, aby sme našej Jenny dali novučičký náter a zaplatili generálnu údržbu jej motorov. Premenovali sme ju späť na Jenny Haniverovú, lebo tak sa volala, kým ju profesor Pennyroyal pred rokmi šľohol mame a ockovi. Najprv sme sa báli, či si tým nepodkúrimo pod zadkom, ale podľa mňa si už nikto nepamätá, že presne tak sa volala stará vzducholod' Stopárky Fangovej, a keby aj, tak to majú v paži.

Už si počul o prímerí? (Vždy som si vpravala, že generál Naga je správny chlap. Keď nás zajala

Búrka v Siedmom nebi, jeho vojaci do mňa chceli štuchať puškami, ale Naga ich zabriakol. Je fajn vedieť, že nový vodca Búrky zaujal pevné stanovisko k takémuto podpichovaní.) Ale k veci – všetci sa tešia z prímeria a dúfajú, že vojna sa skončila. A ja tiež.

Na život vzdušnej obchodníčky si zvykám celkom ľahko. Keby si ma videl, povedal by si si, že som sa zmenila na nepoznanie. Dala som si ostrihať vlasy podľa najnovšej módy, trochu nakrivo, aby sa mi vlasy končili pod bradou na jednej strane, ale už nad uchom na druhej. Nechcem znieť márnivo, ale vyzerám neskutočne svetaznalo, hoci občas mám pocit, akoby som stála na naklonenej rovine. Mám aj nové čižmy, nad kolená, a kožený kabát – nie taký ten dlhý, aký nosí ocko a ostatní letci zo starej školy, ale balenu lemovanú červeným hodvábom a zašpicatenými dolnými okrajmi, ktorým sa hovorí chlopne či klapne, či tak nejako. A práve teraz sedím v kaviarni za leteckým prístavom tu v Peripatéciapolise a až do špiku kostí si pripadám ako pravá letkyňa a užívam si, že som na palube mesta. Nikdy som si nevedela poriadne predstaviť, ako to vyzerá v ostatných mestách, lebo som vyrastala v ospalom starom Anchoragi, no teraz, keď trávim polovicu času na ich palubách, zisťujem, že som sa do mobilných miest zaľúbila – do ľudí v nich, do zbonu, do toho, ako sa im od motorov chvejú chodníky, akoby celý Peripatéciapolis bolo jedno veľké, živé zviera.

Čakám na ocka, ktorý sa vyviezol výťahom na jedno z horných poschodí, aby zistil, či tunajšie